

[J. S. Foget.]

Husmandsbevægelsen agiterer for mere Regnskab, og som Følge deraf er det unødvendigt at indsætte en Bestemmelse i Lovforslaget om, at der skal 500 Regnskaber til, for det kommer ganske af sig selv, eftersom Husmandsbevægelsen nu har begyndt at arbejde. Jeg er ikke saa optimistisk som det ærede Medlem at tro paa, at Husmandsbevægelsen har saa stor Indflydelse — vi har netop i disse Dage Beviser paa det modsatte —, men selv om det skulde være Tilfældet, vilde det dog, naar man gennemfører Ændringer i en Lov, være rimeligt at indføre en Bestemmelse om et bestemt Antal Regnskaber, saa man er sikker paa at have en rimelig Basis for Udregningen af Forrentningsprocenten. Hvorvidt det saa lykkes efterhaanden for Husmandsbevægelsen at skaffe disse og flere Regnskaber frem, er et andet Spørgsmaal, men et Spørgsmaal, der ikke kommer i Betragtning ved den foreliggende Sag.

Saa kom det ærede Medlem ind paa noget, som han vel sagtens regnede med skulde være en Fuldtræffer. Han fremdrog Landøkonomisk Driftsbureaus Beregninger og hævdede, at en organiseret Landarbejder kun kan have en 1 500 Kr. i Løn om Aaret. Naar jeg har foreslaaet, at det skal være et Gennemsnit, skyldes det, at den tariffmæssige Løn ligger vidt forskelligt i de forskellige Dele af Landet. Hvis det ærede Medlem og andre ærede Medlemmer vil se paa Tarifferne for Landarbejdere i de forskellige Dele af Landet, vil de se, at de ligger yderst forskelligt. Naar jeg derfor har foreslaaet „et Gennemsnit“, saa er det, fordi jeg ønsker at faa Gennemsnittet af den tariffmæssige Dagløn. Denne multipliceres med ca. 300 Arbejdsdage, og derved vil man komme til, at Landarbejdernes Løn ligger paa omkring 2 500 Kr. Paa denne Basis, ca. 2 500 Kr. som Arbejdsløns og Driftslederløn, mener jeg, man med noget større Ret kan sige, at Forrentningsprocenten udregnes under rimelig Hensyntagen til et rimeligt Arbejdsvederlag. Naar det ærede Medlem henviser til, at man har ca. 350 Kr. i Arbejdsvederlag og i Driftslederløn for Brug under 10 ha, og at Fortjenesten derfor vil komme til at ligge langt højere end Landarbejdernes Fortjeneste, saa er dette heller ikke rigtigt. Jeg vil hævde, at Gennemsnittet af Statshusmandsbrug ikke kommer paa 7, men paa 5 ha, og hvis man multiplicerer 5 med 350, bliver Resultatet ca. 1 800, altsaa ca. 700 Kr. under det, som jeg ønskede indsat som Arbejdsvederlag plus Driftslederløn.

Det ærede Medlem gjorde opmærksom

paa, at den danske Husmandsbevægelse ikke har givet Forslaget sin Tilslutning — og det var vel underforstaaet, at saa længe den danske Husmandsbevægelse ikke havde givet Forslaget sin Tilslutning, kunde det ærede Medlem det heller ikke. Jeg beklager selvfølgelig, at det ærede Medlem som Politiker er saa afhængig af Husmandsbevægelsen, at han ikke kan tage en anden Stilling her i Tinget end den, hans Organisation har taget.

Det ærede Medlem kommer saa i den modsatte Grøft vedrørende Bevisførelsen for Størrelsen af Brugene, idet han siger, at efter Loven af 1919 er 10 Tdr. Land-Stedet accepteret som Norm. Paa min Egn har man udstykket Hede, slet og ret Hede til Husmandsbrug, bygget Bygningerne op i Lyng og sagt, at nu var der oprettet et Statshusmandsbrug, nu skulde de paagældende have dette Stykke Hedejord af leve af i Eftertiden. Deres Tilværelse er kummerlig. Men man kan selvfølgelig heller ikke her nøjes med de 10 Tdr. Land, det ærede Medlem erklærede som Norm.

Da det ærede Medlem manglede flere Argumenter, kom han ind paa at tale om, at det, man burde gøre, var at tildele Husmændene nogle flere Svinekort. Jeg skal ganske afstaa fra at komme ind paa en Debat om dette Spørgsmaal, da det i og for sig ikke kommer det foreliggende Spørgsmaal ved. Men naar det ærede Medlem derefter vender sig mod Gældssaneringsloven og siger, at man simpelt hen ikke kan gennemføre et Saneringslaan til Statshusmændene, fordi man ikke vil ombytte et rentefrit eller delvis rentefrit Laan med et renteydende, vil jeg deroverfor hævde, at det ikke er det, der ligger til Grund. Det, der ligger til Grund for Afslagene, er altid dette, at Statshusmændene har for megen Gæld. Man har gennem Gældssaneringsloven erkendt, at de, der har Gæld over Ejendomsskyldværdien, bør kunne have Mulighed for at faa denne Gæld bortsaneret. I de allerfleste Tilfælde, i hvert Fald for de jyske Statshusmænds Vedkommende, ligger Ejendomsskyldværdien paa ca. 11 000 Kr., men Gælden til Staten paa 18 500 Kr. Det er Grunden til, at man for Statshusmændenes Vedkommende døjer med at komme ind under Gældssaneringen.

Jeg takker imidlertid for, at man, fra de tre Partiers Side i hvert Fald, har erklæret sig villig til at drøfte Spørgsmaalet i et Udvalg, og jeg håaber, man dér vil kunne opnaa større Enighed, end man hidtil har kunnet opnaa her.